

РЕШЕНИЕ

№ 2370

гр. София, 30.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 23.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9646** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по Жалба, Вх. № 26064/11.09.2018г. по описа на АССГ, депозирана чрез НАП С. от [фирма] с ЕИК[ЕИК] и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-359 от 14.08.2018г., издадено от Директора на ТД на НАП-С., с което на основание чл.267, ал.2, т.5 ДОПК е оставена без уважение жалба Вх. № 1453-00-6047/31.07.2018 г. по описа на ТД на НАП С., срещу Разпореждане с изх. № С180022-137-0008633/24.07.2018 г. Издадено от П. К. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител, като постановени в противоречие с материалния закон, необосновани и противоречащи на доказателствата по делото. Поддържа се, че публичният изпълнител не е приложил правилно материалния закон, като счита, че публичните задължения са погасени по давност, поради изтекъл давностен срок по чл. 171 от ДОПК. Счита, че акта е издаден от некомпетентен орган, поради факта, че в придружителното писмо, с което е връчено процесното решение е описано, че е издадено от зам. директора на ТД на НАП С.. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане. Претендира присъждането на съдебно-деловодни разноски.

Ответникът директор на ТД на НАП [населено място] оспорва жалбата. Излага в писмено становище подробни писмени бележки, съображения за законосъобразност на оспорения административен акт, като постановен при спазване на материалния и процесуален закон, мотивиран и обоснован. Иска се от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Факти по делото:

От приетата по делото административна преписка и приобщените към нея допълнително доказателства се установява, че до жалбоподателя е изпратено писмо с изх.№ 1340/02.02.2017г., с което е уведомен, че започва административно производство по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане. Със същото писмо е изпратена и Покана за доброволно изпълнение. В резултат от образуваното административно производство в ТД на НАП С. срещу [фирма] е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. за принудително събиране на публични вземания - такси по чл. 194, ал. 1 от Закона за водите за 2011 г. и 2012 г. установени с Акт №30/02.04.2018 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от директора на Б. дирекция „Дунавски район“. На 11.07.2018г. жалбоподателя е депозирал възражение за давност за задълженията, отнасящи се за 2011 г. и 2012 г. Публичният изпълнител е разгледал възражението и е издадено Разпореждане с изх. №С180022-137-0008633/24.07.2018 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което не е уважено възражението на лицето за изтекла погасителна давност на публични задължения - такси по чл. 194, ал. 1 от Закона за водите за 2011 г. и 2012 г., установени с Акт №30/02.04.2018г.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл. 266-267 от ДОПК, от [фирма], като с Решение № ПИ-359 от 14.08.2018 г., на Директора на ТД на НАП-С., е оставена без уважение подадената жалба вх. №1453-00-6047/31.07.2018 г. по регистъра на офис „Изток“ при ТД на НАП С.. В решението са изложени подробни мотиви, обосноваващи законосъобразността на постановеното разпореждане на публичния изпълнител, при правилно приложение на материалния закон и в частност приложението на нормата на чл. 171 от ДОПК, като е прието, че не е налице изтекла погасителна давност.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице (взискател) и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата, е Неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган по смисъла на чл.268, ал.1 ДОПК, същият е мотивиран и при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че акта е издаден от некомпетентен орган, поради факта, че в придружителното писмо е описано, че същият е издаден от зам.директора на ТД на НАП. Довода е несъстоятелен, тъй като безспорно по делото е, че процесното решение е издадено от директор ТД на НАП С..

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, съобразно служебно известна на съда Заповед № 250/08.07.2013 г., съгласно която издателят на акта-И. И. Х., заема длъжността Директор на ТД на НАП-С..

Спорно по делото е дали е изтекла погасителна давност на публични задължения - такси по чл. 194, ал. 1 от Закона за водите за 2011 г. и 2012 г., установени с Акт № 30/02.04.2018 г.

Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл.171 от ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според алинея втора, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Според чл.172 от ДОПК, давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността, започва да тече нова давност. Съгласно чл. 168, т. 3 от ДОПК погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата чл. 174 от ДОПК, която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано, че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най- вече в гражданското право. Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на

длъжника да откаже изпълнение, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние – с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтекла придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Следва да бъде отбелязано, че общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение, като съда отбелязва, че в настоящия случай не е налице подобна хипотеза. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител, каквато хипотеза в настоящия случай не е налице.

В конкретния случай публичният изпълнител е отказал прекратяването на производството по принудителното изпълнение, поради изтекла давност на задълженията - такси по чл. 194, ал. 1 от Закона за водите за 2011 г. и 2012 г., установени с Акт №30/02.04.2018 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от директора на Б. дирекция „Дунавски район“.

Жалбоподателят не спори, че вземането отнасящо се за 2011 г., е платимо до 31.01.2012 г., изискуемо от 01.02.2012г. и давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за него започва да тече от 01.01.2013 г. Давността на това вземане би изтекла на 01.01.2018 г., ако не са били предприети действия, с които същата е спирана и прекъсвана. В настоящия случай давността е спряна по реда на чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, със започването на производството по издаване на акта, с който е установено публичното вземане, за което на жалбоподателя в било изпратено уведомление с изх. №1340/02.02.2017 г., връчено на жалбоподателя чрез лицензиран пощенски оператор на 16.03.2017г. След това давността е прекъсната с издаването на Акт №30/02.04.2018 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от директора на Б. дирекция „Дунавски район“ и е започнала нова 5- годишна давност, която към настоящия момент не е изтекла. Производството по издаване на акта, с който е

установено публичното вземане е образувано по реда на чл.166, ал.1 ДОПК, вр. с чл. 194,ал.1,т.1,б.“в“ и чл. 194,ал.6 от Закона за водите. Акта по чл.166 от ДОПК се издава по реда на АПК, при условие, че в специалния закон липсва предвиден ред. В конкретния случай публичния изпълнител и в последствие директора на на ТД на НАП законосъобразно са приели, че за начало на производството по установяване на задължението следва да се приеме първото действие на административния орган – уведомяването на жалбоподателя, което е сторено на 02.02.2017г.

Както бе споменато по-горе вземането което се отнася за 2011 г. е платимо до 31.01.2012г. и е изискуемо от 01.02.2012г., като давността за него по чл.171,ал.1 ДОПК започва да тече от 01.01.2013г. Към 02.02.2017г., когато е започнало производството по установяване на задължението от давността са изтекли 4г. 1м. и 1 ден. Със самото образуване на производството по установяване на задължението – публичното вземане давността е прекъсната за срок до 1 година съгласно чл. 171,ал.1,т.1 ДОПК. Самото производство по установяване на публичното вземане е приключило с издаването на Акт № 30/02.04.2018г., което е 2 месеца след след изтичането на 1 годишния срок по чл. 171,ал.1,т.1 ДОПК. Давностния срок, който е изтекъл преди образуването на производството по установяване на вземането и този двумесечен срок, изтекъл след изтичането на максималния срок по чл. 171,ал.1,т.1 ДОПК следва да бъдат сумирани, като общият изтекъл давностен срок за вземането за 2011г. е 4г., 3 месеца и 1 ден. С издаването на АУПДВ № 30/02.04.2018г. давността е прекъсната и от този момент започва да тече нова давност, която не е изтекла.

Аналогична е и хипотезата относима до давността на публичното вземане, отнасящо се за 2012 г. Публичното вземане за 2012, е платимо до 31.01.2013 г., изискуемо от 01.02.2013 г. и давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за него започва да тече от 01.01.2014 г. и би следвало да изтече на 01.01.2019 г., ако не са били предприети процесните действия, с които е спирана и прекъсвана.

Независимо от това не е изтекъл и предвиденият абсолютен давностен срок от 10 години, при което възражението за изтекла давност е неоснователно.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че е извършено прихващане с внесена парична гаранция от 04.01.2010г. дори да се приеме, че има надвнесени или подлежащи на прихващане суми от Б. дирекция „Дунавски район“. В случая се касае за публични задължения и прихващането им се извършва след образуване на съответно административно производство и издаден съответен административен акт /каквто в случая липсва/, като административния орган действа в условията на дискреция.

В този смисъл, решението на Директор ТД на НАП е законосъобразно, отговарящо на условията за редовно действие и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по жалбата за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева и определено по реда на чл.8, ал.3 от Наредба

№1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Това е така, защото съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна /безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция/ приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-359 от 14.08.2018г., издадено от Директора на ТД на НАП-С.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати на Териториална дирекция на НАП [населено място] сумата 500.00 лева, юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО, на осн. чл.268, ал.2 ДОПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

НА основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

